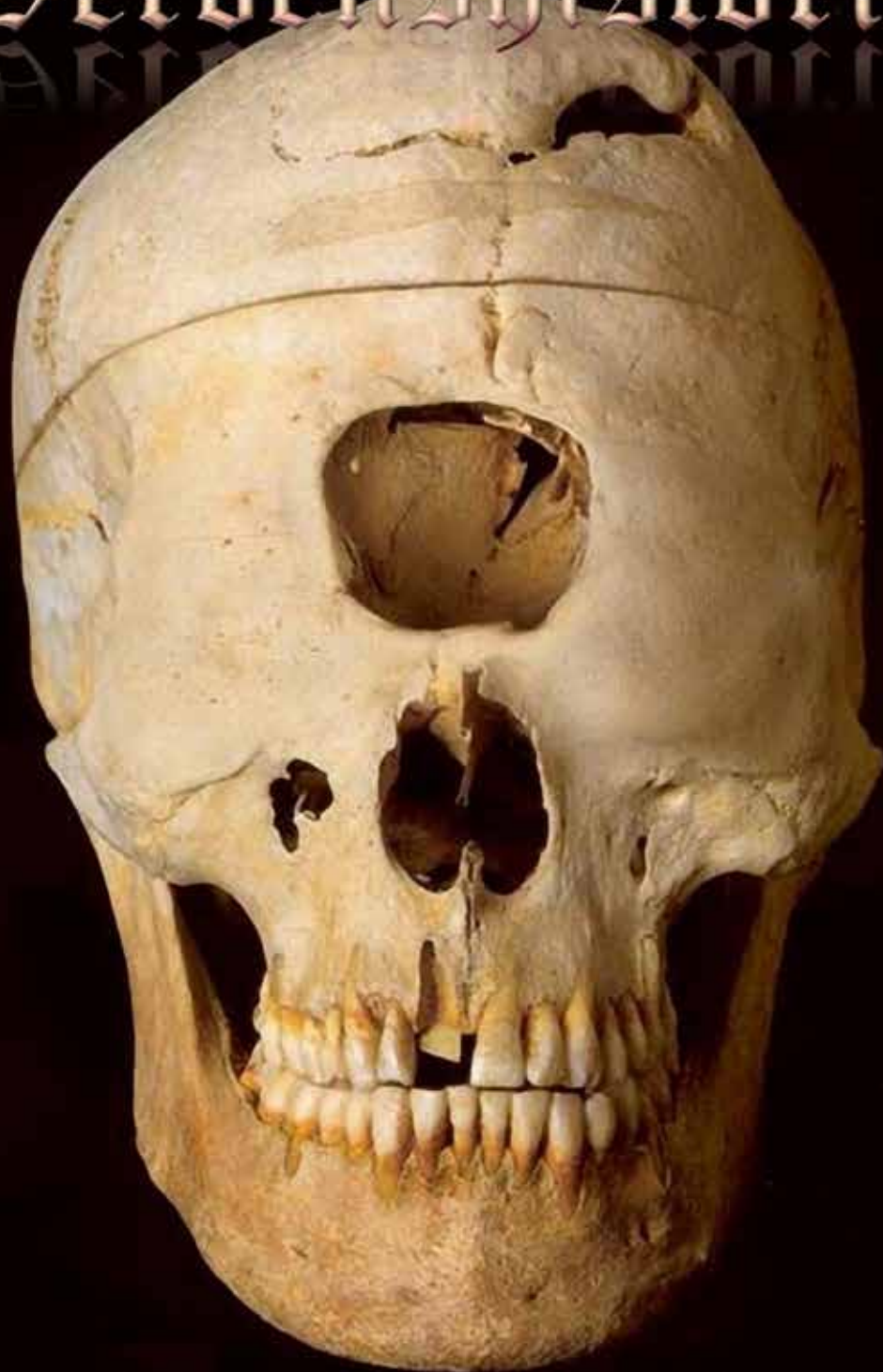

Den esoteriske Verdenshistorie

Introduktion til den esoteriske lære - 9

Hardy Bennis

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DEN ESOTERISKE VERDENSHISTORIE

Introduktion til den esoteriske lære 9

Hardy Bennis

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Den Esoteriske Verdenshistorie

Introduktion til den esoteriske lære 9

Af Hardy Bennis

Historikernes korte horisont

Den almindelige verdenshistorie – den *eksoteriske* verdenshistorie – beskriver en overraskende kort tidsperiode. Arkæologer, historikere, etnologer og biologer har foreløbig kun været i stand til at beskrive begivenheder på planeten nogle få tusinde år tilbage i tiden, men deres fund beviser intet om den reelle tidsfaktor i evolutionen, for der gøres fortsat fund af stadig ældre fossiler, og det medfører, at teorierne om evolutionen med mellemrum rykkes længere og længere tilbage i tiden.

Forskerne ved desuden meget lidt om mennesket i præhistoriske tider. Historisk tid begynder reelt først med de sidste forgreninger af den keltiske race – dvs. det græske og romerske folk. Verdenshistorien, som den kendes fra skolen og de mange bøger om emnet, er kendetegnet ved, at den beskriver og glorificerer konger og kejseres krige, deres erobringer og sejre. Denne form for historieskrivning er fortsat op til nutidens verdenskrige, hvor ideologier har kæmpet om magt over menneskesindet og over territorier.

Krig og kamp for frihed og demokrati foregår stadig, og de enorme globale problemer med f.eks. klimaforandringer, finanskriser, fattigdom, sult, mangel på energi og fald i råstofproduktionen, samt ikke mindst den åndelige vækkelse af den ubevidste menneskehed, skal der tages stilling til – og de skal løses, hvis kampene ikke skal fortsætte.

Planetens hukommelsescenter

Men den *esoteriske* verdenshistorie beskriver en helt anden synsvinkel på menneskehedens årmillioner lange udvikling – nemlig udviklingen af *bevidstheden*. Når bevidsthedens udvikling skal beskrives, er man nødt til at vælge en alternativ forskningsmetode, som ikke er accepteret af naturvidenskaben.

Åndsvidenskaben fortæller, at alt, hvad der er sket på planeten, siden dens start for milliarder af år siden, er optegnet og bevaret på de højere bevidsthedsplaner, på samme måde som informationer i dag samles i databaser i computerteknologien eller på Internettet, hvor mennesker har adgang til alverdens oplysninger. For at få adgang til informationerne på de højere bevidsthedsplaner, kræver det mennesker, som har udviklet deres bevidsthed til visse højder – dvs. at moral og etik er udviklet til et meget højt niveau. Den indre verdensstyrelse er beskrevet i en tidligere artikel i denne serie, og disse arkiver er i verdensstyrelsens varetægt. Flere har dog fået adgang til disse arkiver, og blandt de mest kendte kan nævnes H.P. Blavatsky, C.W. Leadbeater, Annie Besant, Rudolf Steiner, Edgar Cayce og Geoffrey Hodson m.fl. Mange andre har opfanget glimt af disse informationer, og de har skrevet bøger og dramatiseret de glimt, de har opfanget. Man kan f.eks. nævne J.R.R. Tolkien, Mika Valtari, Jules Verne, C.S. Lewis samt science fiction-forfattere og -filmskabere, som i mange tilfælde kommer ret tæt på sandheden.

De første rodracer

Den esoteriske verdenshistorie kan naturligvis ikke beskrives fyldestgørende i en artikel som denne. Det er kun muligt at omtale nogle få højdepunkter, men der findes litteratur, som mere detaljeret beskriver hovedpunkterne i denne årmillioner lange historie. Derfor indledes der her med menneskehedens 3. rodrace – den første relativt menneskelige race. De foregående rodracer – 1. og 2. rodrace – var astrale og æteriske forstadier til mennesket, og de kan ikke beskrives med ord og begreber, der normalt forbindes med et menneske. I et af åndsvidenskabens hovedværker, *Den Hemmelige Lære* af H.P. Blavatsky, findes en omfattende beskrivelse af, hvordan menneskeformen har udviklet sig. Her siges det, at evolutionen efter individualiseringen fra dyreriget for omkring 18½ millioner år siden, er forløbet gennem forskellige generelle formtyper, som man kalder *de syv rodracer*, der hver rummer syv underracer og syv delracer.

3. rodrace

Det er denne 3. rodrace, der er udgangspunktet i artiklen. Da udviklingen primært er en *bevidsthedsevolution*, er det naturligt, at det er de fysiske bevidsthedsredskaber – dvs. æterlegemet med dets centre og chakraer, hjernen, nervesystemerne og de endokrine kirtler, der er de primære kendetegn for en bestemt forrtype eller rodrace og ikke så meget menneskets ydre udseende, selvom der i de forskellige epoker også har været en "gennemsnitlig" karakteristisk – en slags gennemsnitsmenneske.

Noget andet, der er vigtigt at være opmærksom på fra begyndelsen, er, at disse rodracers udviklingsforløb strækker sig over enormt lange tidsrum på flere millioner år, og at de umærkeligt glider over i hinanden, og derved opstod der utallige blandinger. Derfor er det endnu vigtigere at opfatte en rodrace som en *bevidsthedstilstand* – et bevidsthedsmæssigt udviklingsniveau i den kollektive, fysiske menneskebevidsthed, der passerer på sin udviklingsvej fra dyrerigets instinktive reaktioner frem mod de åndelige højder, som alle monader rummer kimen til.

Den lemuriske rodrace

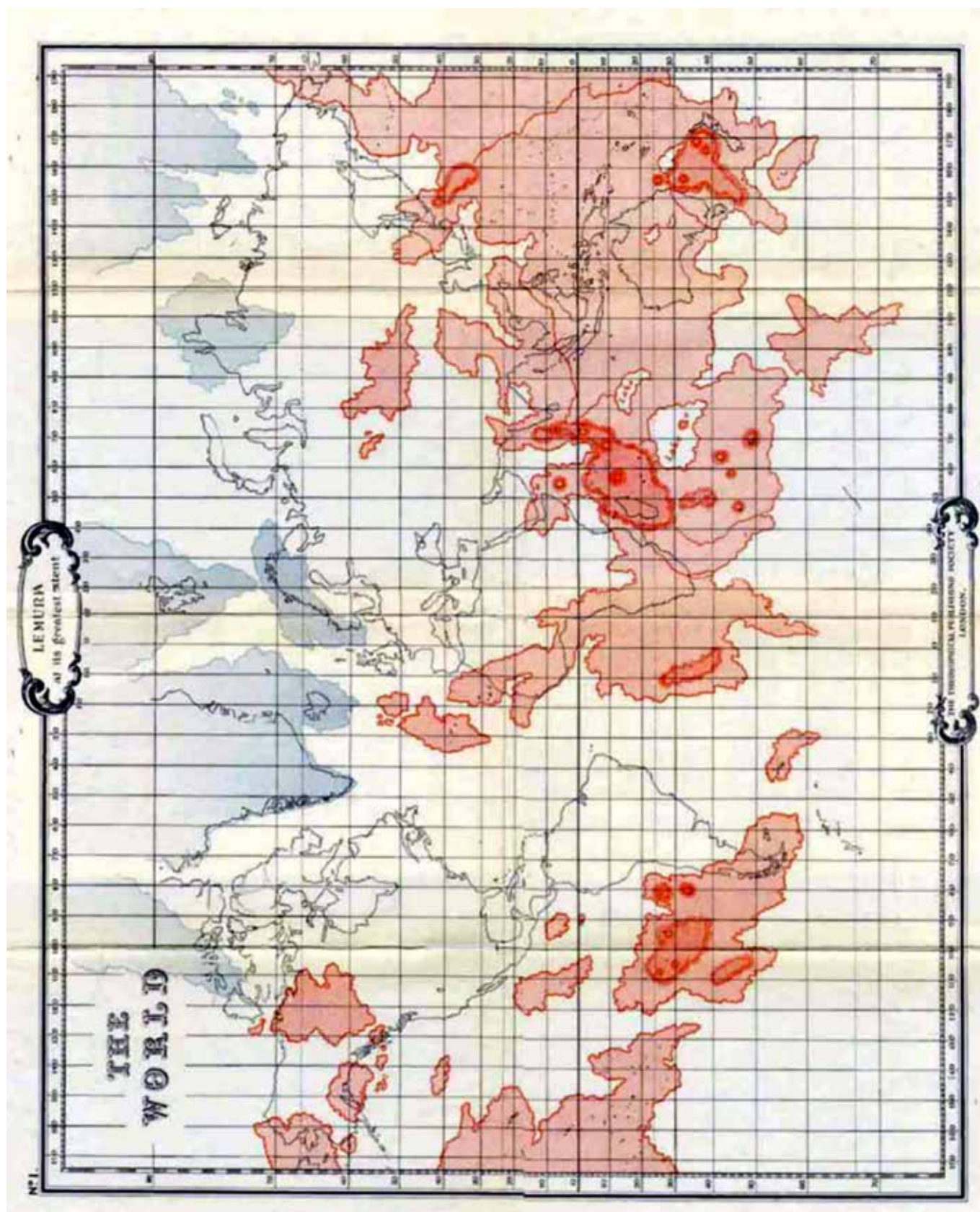
3. rodrace kaldes *den lemuriske rodrace*. Europæiske zoologer forsøgte at forklare spredningen af lemuraberne, og for at få teorien til at passe, tog de udgangspunkt i et hypotetisk kontinent, der angiveligt var forsvundet i havet. Teosofferne lånte denne betegnelse fra zoologerne, og kaldte 3. rodraces kontinent for *Lemurien*.

Lemurien var et kontinent, der lå, hvor det sydlige Stillehav nu ligger, og kontinentet strakte sig fra Afrika over Indien og Australien og helt over til Sydamerikas vestkyst. De eneste fysiske kendetegn, der er tilbage, er de gigantiske stenstatuer på Påskeøen. Statuerne viser størrelsen på de oprindelige lemurere, som var 4-5 m høje kæmpestore gorillalignende væsener. De levede i kæmpestore træbregneskove. Det vrimlede med øgler og de sidste dinosaurer. Ældgamle sagn og myter er fyldt med beretninger om disse kæmpevæsener – kykloperne, jætterne og titanerne – ja selv beretningen i Bibelen om kampen mellem David og Goliat, hvor Goliat er en af de sidste kæmper. De blev langsomt nedkæmpet af de mindre og mere kvikke efterkommere, sådan som det er skildret i Homérs Iliaden, hvor Odysseus møder den enøjede kyklop – stor, langsom og med et dårligt fysisk syn. Kyklopernes tredje øje er nu atrofieret¹ til pinealkirtlen, og nutidsmenneskets fysiske syn er baseret på to øjne.

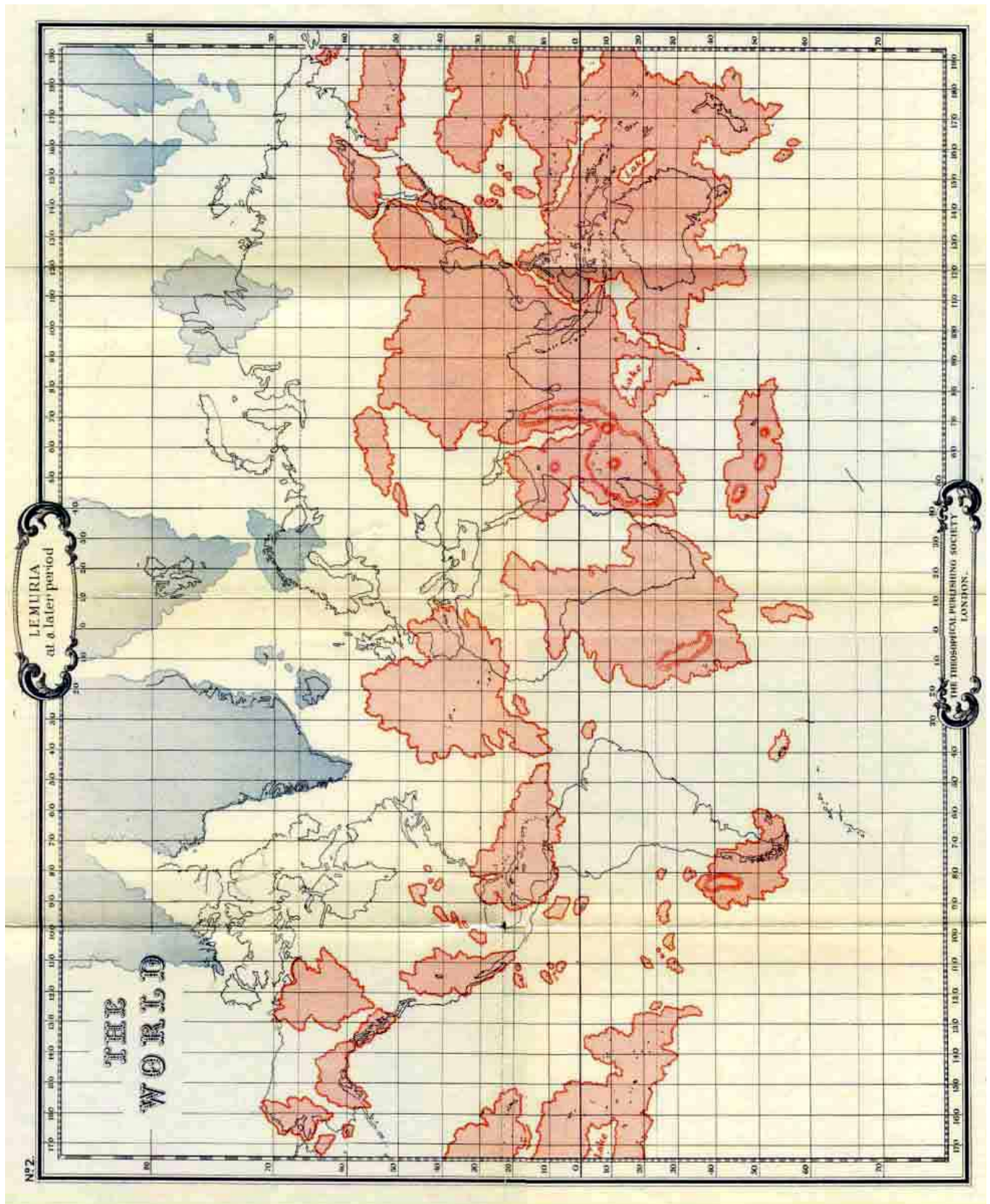

¹ Atrofi (fra græsk "atrophia", "afmagring") er et lægeligt udtryk som betegner svind af væv, legeme eller organ.

I begyndelsen var den lemuriske race androgyn – dvs. tvekønnede. Som årmillionerne gik, dannedes de to køn efterhånden, og det er denne proces, der beskrives i den bibelske skabelsesberetning om Eva, der blev skabt fra en del af Adam.

Lemurien da epoken var på sit højeste.

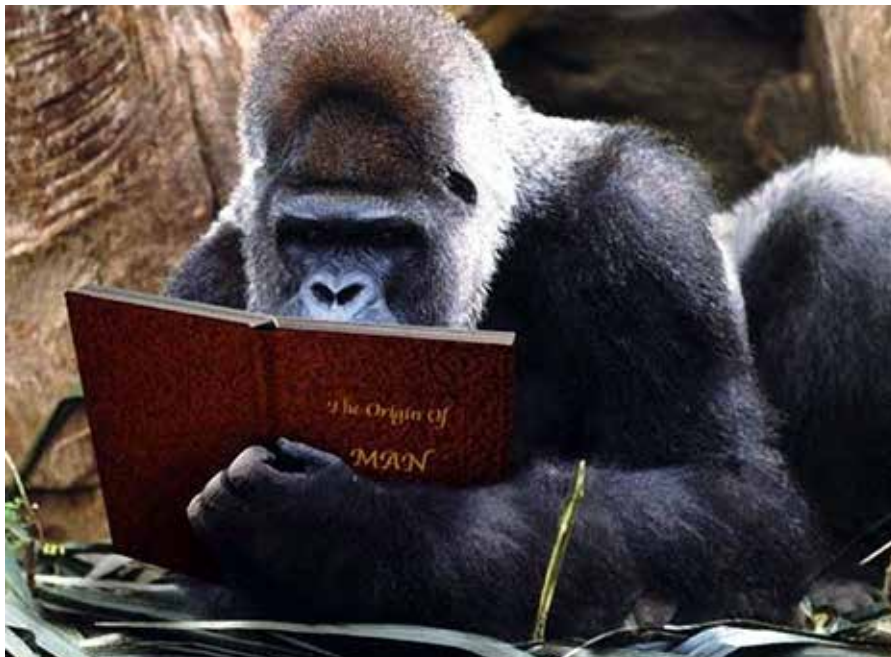
Lemurien på et senere tidspunkt.

Flammeherrernes ankomst

Midt i den lemuriske epoke indtraf en begivenhed, der er omtalt i en tidligere artikel, som flammeherrernes ankomst. Ved flammeherrernes mellemkomst kunne formens dyrebevidsthed individualisere og den lange udviklingsproces som et sjæleligt, selvbevidst, inkarnerende menneskevæsen kunne begynde. Legemsformen blev gradvis mindre, lysere, mere kompakt og mindre behåret.

The missing link

Den gamle teori om at mennesket stammer fra de såkaldte menneskeaber, hvor man forgæves søger at finde "the missing link", der kan forbinde mennesket med aberne, eksisterer ikke. Årsagen er ifølge åndsvidenskaben, at: "*– de nulevende menneskeaber er efterkommere af en utilsigtet krydsning mellem mennesker og dyr, og menneskeaberne er derfor ikke et resultat af en individualiseringsproces. Menneskeaberne tilhører derfor ikke menneskeracen, og de vil langsomt uddø.*"

Fra midten og hen imod slutningen af epoken blev det lemuriske kontinent gradvis ødelagt af vældige jordskælv og vulkanudbrud, men på det tidspunkt var store dele af befolkningen allerede begyndt at udvandre til et andet kontinent, der begyndte at hæve sig i det område, hvor det nuværende Atlanterhav og det amerikanske kontinent ligger. Det var begyndelsen til den 4. eller *atlantiske* rodrace.

Den atlantiske rodrace

Den atlantiske rodrace, dens civilisation og kultur, er et så vigtigt og fascinerende emne, at der er grund til at beskrive det mere detaljeret.

I den lemuriske periode var den fysiske udvikling – det fysiske legemes koordinering – i fokus. I den atlantiske epoke var det *følelseslivet* og dets koordinering med det fysiske legeme, der var evolutionens næste mål. De udviklingsmetoder, der blev brugt dengang for at opnå denne udvikling og koordination, var hatha-yoga – det fysiske legemes yoga – samt bhakti-yoga – hengivenhedens yoga. Derfor er det ikke uden problemer at praktisere disse former for yoga i dag. Det svarer til at gå tilbage til udviklingsmetoder, der blev anvendt til at udvikle kontrol over sider i menneskets karakter, som burde være under kontrol for længe siden.

Manuen

Her er det på sin plads at introducere et bestemt medlem af den indre verdensstyrelse. Udviklingen af hver rodrace ledes af et højtstående væsen, der har betegnelsen *Manu*. Manu er et sanskritord, der betyder "tænder" eller "menneske". Det engelske ord "man" er afledt af dette sanskritord. Manuen har ansvaret for den fysiske udvikling af racernes forskellige mennesketyper, og han kan opfattes som stamfaderen eller "Adam"². Manu er derfor ikke et navn men et ansvarsområde eller en stillingsbetegnelse. I den sidste del af den atlantiske epoke var *Chakshusa Manu* navnet på 4. rodraces Manu, og han fungerer stadig som Manu for den "gule" race. 5. rodraces Manu er *Vaivasvata Manu*.

Atlantis

Atlantis er det sagnomspundne kontinent, som mange gamle myter og sagn henviser til som menneskehedens hjem gennem tusindvis af år. I dette afsnit er det hensigten at præsentere *essensen* af de mange informationer og detaljer, der gives i åndsvidenskaben. På grund af emnets størrelse, er det naturligvis kun muligt at give en meget kortfattet beskrivelse. Hvis man vil vide mere om emnet, henvises der til den righoldige litteratur – navnlig forfatteren W. Scott-Elliots bog *Atlantis og Lemurien*.

Sprog

På grund af overensstemmelser mellem forskellige etnologiske og sproglige fænomener på hver side af Atlanterhavet har flere forskere fået den idé, at der i forhistorisk tid kan have eksisteret et kontinent, som forbandt de to sider. F.eks. skriver sprogforskeren Le Plongeon:

² I de gamle kulturer blev Adam kaldt "den første konge", "den første hyrde", "den første gartner", "den første astrolog", "den første alkymist" og "den første arkitekt" (bygmester).

"En tredjedel af mayasproget er rent græsk. Hvem bragte Ho-mérs dialekt til Amerika? Eller hvem førte mayaernes sprog til Grækenland? Græsk stammer fra sanskrit. Gør mayasproget også? Eller er de samtidige?"

Et andet eksempel er det baskiske sprog, som ikke er i familie med noget andet europæisk sprog. Farrer skriver:

"Der har aldrig været tvivl om, at dette isolerede sprog, der har bevaret sin identitet i et vestligt hjørne af Europa mellem to mægtige riger, i sin struktur ligner de sprog, de indfødte taler på det mægtige kontinent "Amerika" overfor – og kun dem."

Etnologi

Etnologisk har de mange forskellige hudfarver blandt de amerikanske indianere altid været en gåde. F.eks. er menominee-, dakota-, mandan- og zunistammerne helt hvide med rødt hår og blå øjne, mens karoerne og de udryddede californiske stammer var næsten lige så mørke som indfødte afrikanerne.

Intet forbavsede de første spanske eventyrere i Mexico og Peru mere end den usædvanlige lighed mellem religiøse trosforestillinger, ritualer og symboler i den nye og den gamle verden. Overalt i templer og andre religiøse bygninger var der kors, som indgik i ceremonierne, og korset blev tilbedt af de indfødte. F.eks. brugte mexicanske, mellemamerikanske og peruanske stammer ritualer, der minder meget om den kristne dåb, nadver, skrifte og syndsforladelse, og når præsten viede ægtepar, samlede han deres hænder.

Men en af de mest bemærkelsesværdige overensstemmelser er den religiøse arkitektur. Ligheden mellem pyramiderne i Egypten, i Mexico og i Mellemamerika er for slående til at være en tilfældighed.

Egyptisk trinpyramide

Sydamerikansk trinpyramide

Platon

I sin bog *Kritias* giver den græske filosof Platon en detaljeret beskrivelse af folkets historie, kunstformer, sæder og skikke, mens han i *Timaios* refererer til:

"En stormagt, der i sit overmod stormede frem på én gang imod hele Europa og Asien fra sit hjemsted ude i Atlanterhavet. Dengang kunne man nemlig sejle på dette ocean, for der var en ø udenfor det stræde, som I kalder Heraklessøjlerne, (Gibraltarstrædet). Øen var større end Libyen og Asien tilsammen, og fra den kunne folk dengang sejle til de andre øer og derfra til hele det kontinent, der ligger overfor dem."

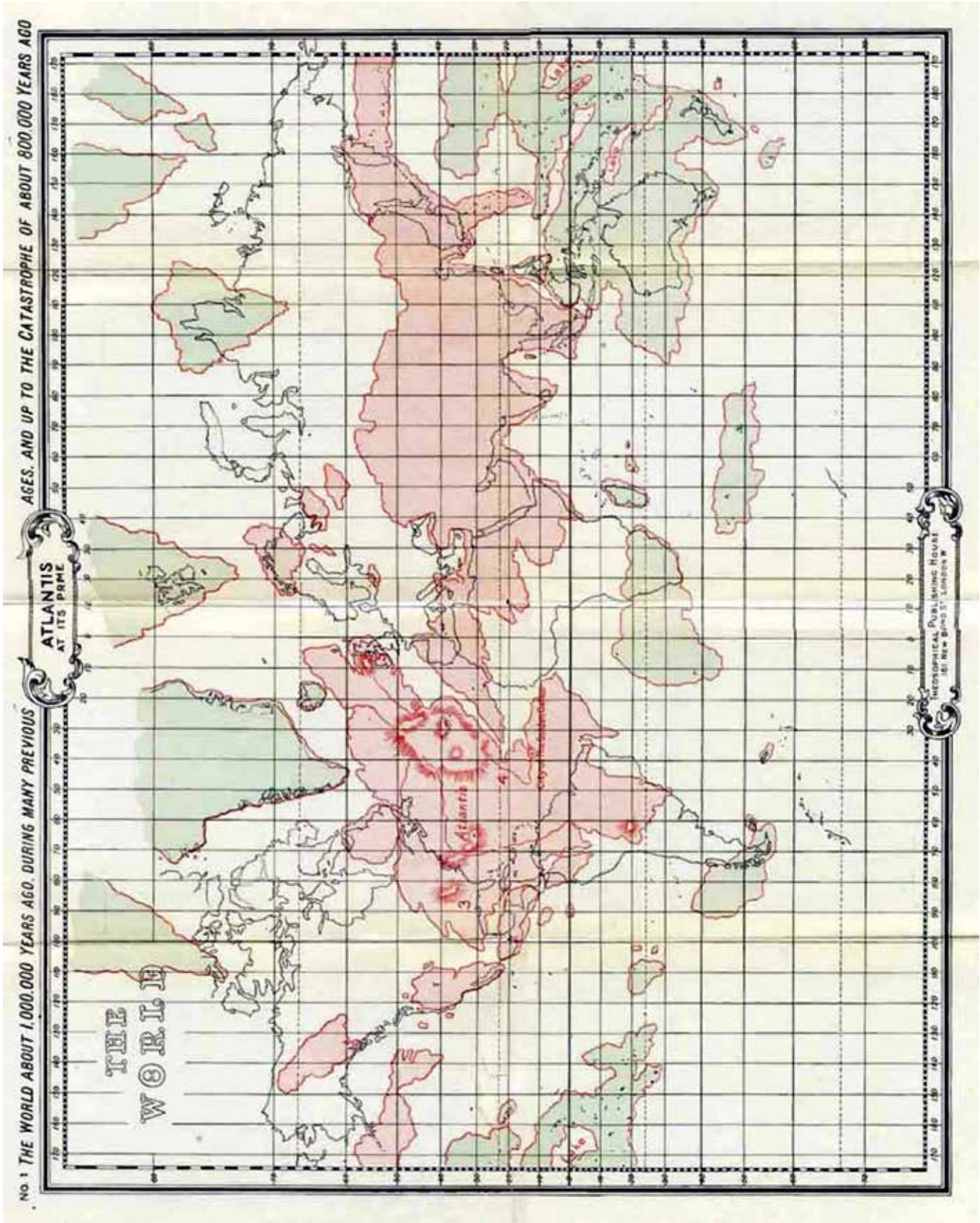
Toltekerne i Mexico sporede deres afstamning tilbage til et land, som de kaldte Atland eller Aztland, og de britiske keltere havde en legende om, at en del af deres land engang strakte sig langt ud i Atlanterhavet, men det blev ødelagt. I de walisiske overleveringer nævnes der tre naturkatastrofer.

Syndfloder

Overalt på Jorden finder man samstemmende beretninger om syndfloder og ikke mindst i Bibelen. F.eks. er der en meget detaljeret beskrivelse i det kendte Troano-manuskript, der er oversat af Le Plongeon og findes i British Museum i London. Det er skrevet af Yucatans mayaer for omkring 3.500 år siden, og det giver følgende beskrivelse af den naturkatastrofe, der sænkede Poseidonis – den sidste store atlantiske ø:

"I året 6 Kan, på den 11. Muluc, i måneden Zac, kom der et frygteligt jordskælv, som fortsatte uden afbrydelse til den 13. Chuen. Mudderbankernes land, Mu, blev ofret. Efter at have hævet sig to gange forsvandt det pludselig om natten, mens området hele tiden blev rystet af vulkanske kræfter. Da disse var sporadiske, fik de landet til at sænke og hæve sig adskillige gange flere steder. Til sidst gav overfladen efter, og ti lande blev ødelagt og spredt. Ude af stand til at modstå omvæltningerne sank de med deres 64 millioner indbyggere i havet 8.060 år før denne bog skrives."

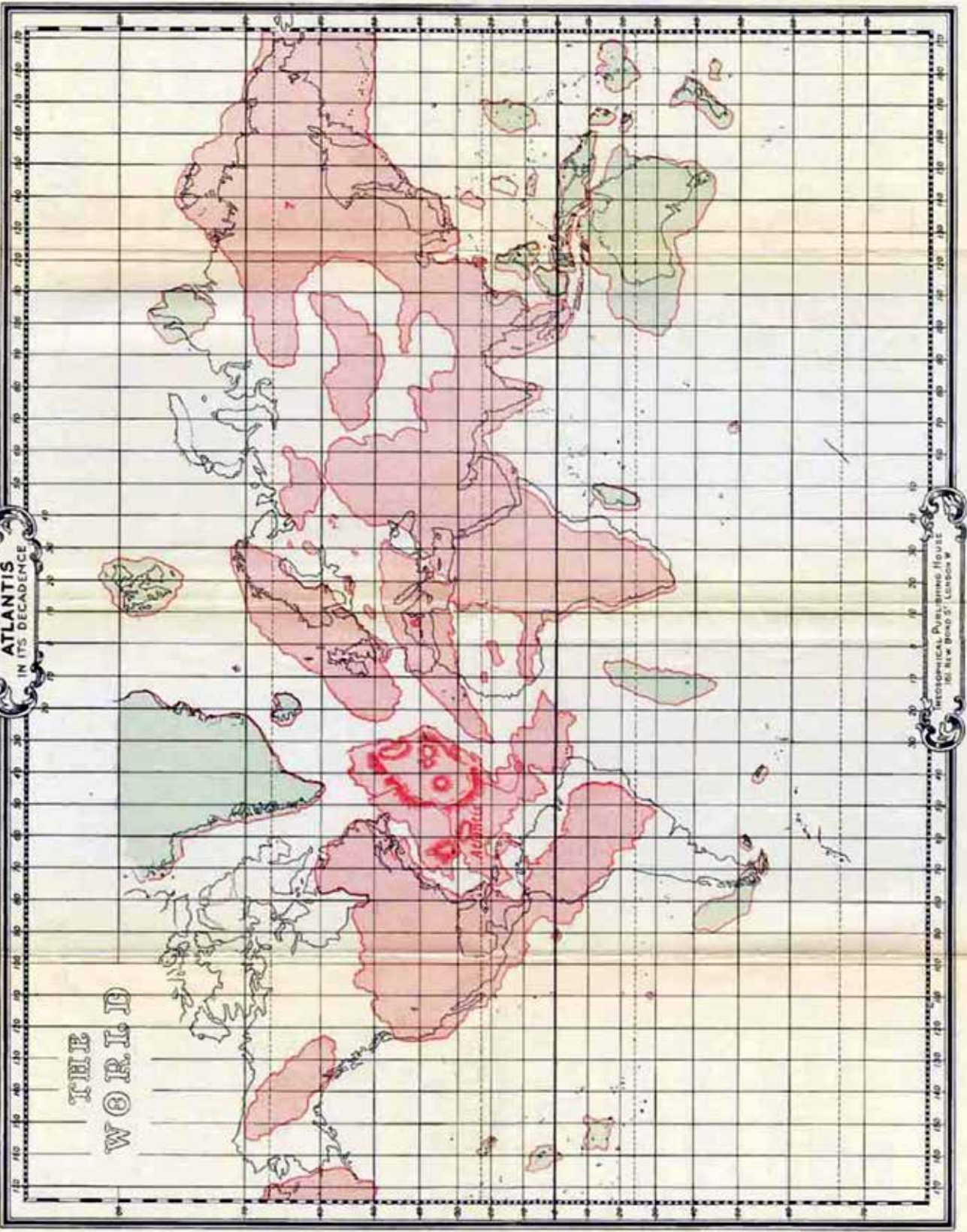

Atlantis i sin storhedstid

NO. 2. THE WORLD AFTER THE CATASTROPHE OF 800,000 YEARS AGO AND UP TO THE CATASTROPHE OF ABOUT 200,000 YEARS AGO

ATLANTIS
IN ITS DECADENCE

THE
WORLD

GEORGINA PUBLISHING HOUSE
25, NEW BOND ST. LONDON W.

Atlantis i slutningen af epoken.

For 1 million år siden

Men hvad siger åndsvidenskaben om Atlantis? Da civilisationen var på sit højeste, strakte det atlantiske kontinent sig over det meste af det nuværende Atlanterhav samt store dele af det amerikanske kontinent. Det første kort viser verden, som den så ud for omkring en million år siden, og her ses udover det atlantiske kontinent også rester af det lemuriske kontinent.

Rmoahalerne

I begyndelsen dominerede de indvandrede lemurer det nye område, og de opfattes derfor som 1. atlantiske underrace – *Rmoahalerne*. Oprindeligt var de mørkhudede kæmper, men efterhånden som årtusinderne gik, blev de drevet længere mod nord af den efterfølgende underrace. Desuden blev de både mindre og lysere i huden. Efterkommerne er nutidens lapper.

Tlavatlierne

2. underrace kaldes *Tlavatlierne*. Det var et rødbrunt bjergfolk, der kom fra en ø ved vestkysten. De nedkæmpede efterhånden *Rmoahalerne* og bosatte sig i de østlige og centrale bjergområder, som de beherskede i en periode.

Toltekerne

Herefter fulgte 3. underrace – *Toltekerne*, der også var karakteristiske ved en rødbrun hudfarve. De dominerede hele kontinentet i tusindvis af år, og det er primært denne underrace samt *Tlavatlierne*, som de amerikanske indianerstammer er de fjerne efterkommere af. *Toltekerne* udviklede en imponerende civilisation og kultur, og da den er særlig interessant, omtales den mere detaljeret i afsnittet "*Toltekernes civilisation*".

Turanerne

4. underrace kaldes *Turanerne*, og det er den første af de såkaldte "gule" mennesketyper. De stammede fra fastlandets østside. På et tidspunkt begyndte de at sejle ud og kolonisere andre dele af verden – især det nuværende Kina hvis befolkning er deres sene efterkommere – og derfor blev de aldrig den dominerende magt i moderlandet.

Semitterne

Det var snarere 5. underrace – *Semitterne*, der overtog magten på det atlantiske kontinent efter *Toltekerne*. De var urolige og stridbare mennesker med hvid hudfarve, men hvor den atlantiske bevidsthedsudvikling hidtil havde været koncentreret om begær- og følelseslivet, opstod der her for første gang spiren til mere mentale mennesketyper. Det var derfor naturligt, at *Vaivasvata Manu* valgte denne 5. underrace som det primære udgangspunkt for sin kommende 5. "mentale" eller tænkende rodrace – *den indoeuropæiske mennesketype*.

Akkaderne

Semitterne udkæmpede mange slag både til lands og til søs med 6. underrace – *Akkaderne*, som også var en "hvid" mennesketype. Det endte med, at *Semitterne* blev fuldstændig overvundet, og herefter regerede *Akkaderne* i lange perioder. Men *Semitterne* var samtidig et søfarende handelsfolk, som drog vidt omkring i verden og etablerede mange kolonier i fjerne lande.

Mongolerne

7. underrace – *Mongolerne* – er det eneste atlantiske folk, som ikke havde deres oprindelse på det atlantiske kontinent. De var efterkommere af de "gule" *Turaner*,

og de bredte sig på et tidspunkt til størstedelen af det nuværende Asien. De er stadig den mest folkerige mennesketype, og deres mere direkte efterkommere er japanerne.

Toltekernes civilisation

Da Toltekernes civilisation var på sit højeste, havde de udviklet et temmelig avanceret politisk og socialt system samt veludviklede kulturelle og videnskabelige institutioner. Det skyldes ikke deres almindelige bevidsthedsmæssige udviklingstrin, for nogle af den indre verdensstyrelses medlemmer – mestre og højt indviede – levede blandt dem og stillede deres "magiske" kundskaber til rådighed.

Hovedstaden kaldtes "*Byen med de gyldne porte*". Den var bygget i koncentriske cirkler på skråningerne af en høj, der hævede sig over den omkringliggende slette. På toppen lå kejserens slot med omgivende haver, og her vældede vandet frem i en uafbrudt strøm, som i første omgang forsynede husene og haverne med vand og derefter strømmede ud i fire retninger og ned i en grav eller kanal, der omgav paladset. Herfra flød vandet videre ned i lavere liggende ringformede kanaler, som dannede de koncentriske cirkler, og på den måde blev alle de omkring to millioner indbyggere forsynet med vand.

Byen var altså et imponerende arkitektonisk værk hvis skønhed og pragt blev yderligere fremhævet af, at paladser, templer og andre betydningsfulde bygninger var kunstnerisk udsmykkede og beklædt med ædle metaller, der blev fremstillet alkymisk efter de indviedes forskrifter. De mere almindelige huse med skyggefulde haver og terrasser lignede det, der i dag kendes som atriumhuse.

Luftskibe

Til rådighed som transportmidler havde atlantiderne bl.a. *luftskibe*, der blev drevet af en såkaldt "vrikkraft" – en æterisk kraft, der ikke kendes i nutiden, men ligesom

alt andet blev denne kraft gjort tilgængelig af de indviede. Luftskibene fløj ikke så hurtigt og højt som nutidens flyvemaskiner. De gled nærmest lydløst gennem luften i få hundrede meters højde og med en fart på omkring 100 km i timen. I de ældgamle indiske hellige skrifter findes der også beretninger om *Vimanaer* – flyvende fartøjer – og skrifterne giver instruktioner om, hvordan de skal bygges og vedligeholdes, og de har uden tvivl haft lighed med de atlantiske versioner.

Lavere psykisme og sort magi

Men netop de indviede mestres tilstedeværelse var en faktor, som senere fik afgørende betydning for Atlantis' skæbne. Atlantidernes bevidsthed var ikke så klar og mental som menneskehedens bevidsthed i nutiden, men mere astral og psykisk. Denne psykisme – dvs. evnen til at opfatte astrale indtryk med hjernen – bragte dem i nær kontakt med naturens kræfter og usynlige væsener, og det gjorde det muligt for atlantiderne at misbruge disse kræfter til egoistiske formål – det, der også kaldes "sort magi".

Det fik den indre verdensstyrelses medlemmer til gradvis at trække sig tilbage for derved at gøre den magiske viden sværere tilgængelig. Men nogle grupper i befolkningen, der var temmelig kyndige i brugen af "magi", ville ikke acceptere denne udvikling, og det resulterede i en lang række voldsomme krige mellem "den hvide" og "den sorte" magis repræsentanter.

Tre gigantiske naturkatastrofer

Manipulationen af naturens kræfter blev efterhånden så ekstrem, at den indre verdensstyrelse besluttede at sænke Atlantis i havet for at forhindre, at den sorte magi fortsat gik i arv fra far til søn. Det førte til en række naturkatastrofer i form af enorme landsænkninger, hvor store dele af kontinentet blev overskyldt af gigantiske vandmasser og millioner af mennesker omkom. De tre største oversvømmelser skete for omkring 800.000, 200.000 og 80.000 år siden. På det andet kort kan man se, hvordan verden så ud mellem de to første af de store katastrofer.

Det resulterede i, at moderlandet blev brudt op i mindre dele og nutidens verdenskort, voksede gradvis frem. Til sidst var der kun en stor ø ved navn Poseidonis tilbage. Det er denne ø, Platon refererer til i sine bøger. Poseidonis gik under ved den sidste katastrofe år 9.564 f.Kr.

Højere udviklet civilisation?

Det er ikke korrekt at opfatte den atlantiske civilisation og kultur som udtryk for en mere avanceret udvikling end den, menneskeheden har skabt i nutiden. Atlantiderne var ganske vist i besiddelse af større rigdom og pragt, men det skyldes udelukkende de indviede mestres tilstedeværelse, og deres videnskabelige teknologiske mesterværker var ikke resultatet af industrielle udviklingsafdelingers arbejde, sådan som det sker i nutiden.

Menneskehedens udvikling er jævnt fremadskridende, og selvom der naturligvis er cykliske op- og nedgangstider, vil "nutiden" – set i et større perspektiv – altid repræsentere det mest fremskredne, bevidsthedsmæssige udviklingstrin for menneskeheden.

På vej mod nye sammenbrud?

Nutidens menneskehed har skabt en teknologisk udvikling med masseødelæggelsesvåben – herunder atom- og brintbomber – der kan ødelægge hele planeten, og samtidig halter den etiske og moralske udvikling bagefter. Finanskriser, klimaproblemer,

sultproblemer, overbefolkning samt truende råstofmangel, viser alt for tydeligt, at menneskets grådighed og egoisme stadig er alt for stor. Den viser også, at bag disse globale problemer i den fysiske verden, ligger en endnu større problemstilling, som alle befolkningsgrupper på planeten kommer til at tage stilling til inden længe, nemlig en opvågen til en forståelse af, at mennesket er andet og mere end en fysisk krop, der styres af sanseimpulser og mangfoldige begær. Mennesket er et *udviklingsvæsen*, der *skal* have sin åndelige dimension med i sin bevidsthedsudvikling, og det skal leve i overensstemmelse med højere åndelige krav. Dertil kommer en gryende forståelse af, at planeten Jorden er et levende væsen, som også har sine grænser.

Den 5. Rodrace - den indoeuropæiske

Bibelen beretter om Noahs ark, hvor Gud gav Noah besked på at bygge en ark og sejle væk før syndfloden kom. Denne beretning refererer til en virkelig begivenhed, hvor mange "Noaher" udvandrede fra det truede kontinent før katastrofen eller syndfloden. De sejlede både mod vest til det nuværende amerikanske fastland og mod øst og syd. En gruppe sejlede over det daværende Sahara-hav og landede i Egypten, hvor de på grundlag af deres høje vidensniveau og mange indviede indledte en tusindårig kultur, som blandt andet byggede de store templer og pyramider, hvoraf flere er langt ældre end egyptologer hidtil har antaget.

For 80.000 år siden

For ca. 80.000 år siden – under Manuens ledelse – udvandrede en stor gruppe atlantiske semitter til det sted, der i dag kendes som Gobiørkenen. Dengang var denne ørken et hav ved navn *Gobihavet*. Midt i dette hav lå en ø – "den hvide ø" – der var hjemsted for det sagnomspundne Shangri La – eller som esoterisk er kendt som *Shamballa* – hjemstedet for verdens indre konge, Sanat Kumara og hans råd. Dette center er imidlertid ikke fysisk, for det befinder sig på det højere æteriske plan.

For 45.000 år siden

Manuen delte gruppen af semitter op i fem dele, der blev anbragt i hver sin dal. Formålet var at udvikle bestemte mennesketyper med bestemte egenskaber. Efter ca. 15.000 års udviklingsarbejde udvandrede den første gruppe til det nordlige Indien, og derfor kaldes denne gruppe for den 5. rodraces 1. underrace eller den *indiske* underrace. Her blev det oldindiske samfund grundlagt under Manuens ledelse. Den åndelige grundtone blev her givet af den 5. rodraces første Verdenslærer, Vyasa, der åbenbarede budskabet om sjælens udødelighed for menneskeheden. Det skete for ca. 45.000 år siden.

For 40.000 år siden

Den næste store gruppe fra en anden af dalene ved Gobihavet udvandrede til den arabiske halvø, og de udviklede sig til 5. rodraces 2. underrace – den *arabiske* underrace. De koloniserede især det nordlige Afrika og Egypten, hvor meget centrale dele af den atlantiske visdom og mysterielære var blevet grundfæstet gennem mange tusinde år af en efteratlantisk civilisation. Den næste Verdenslærer – Thoth eller Tehuti, som senere blev kaldt Hermes Trismegistos af grækerne – gav denne gruppe en ny åndelig grundtone. Han underviste i læren om det universelle lys i alt levende. Det skete for ca. 40.000 år siden.

For 30.000 år siden

For omkring 30.000 år siden udviklede den *persiske* 3. underrace sig i det nuværende Iran. I kraft af undervisning fra Verdenslæreren – den første Zarathustra – lærte perserne om lysets og mørkets natur og om nødvendigheden af at vælge den rigtige vej i livet. Her blev kimen til den persiske religion grundlagt, en religion, der i nutiden kaldes Zarathustrisme eller Zoroasters lære, og en storslået civilisation og kultur så dagens lys.

For 20.000 år siden

For omkring 20.000 år siden udvikledes den 4. eller *keltiske* underrace sig. Den udvandrede først til Georgien, Armenien og det sydlige Kaukasus, og bredte sig senere over hele middelhavsområdet til Grækenland, Romerriget, Spanien og Frankrig – helt op til de britiske øer. I Grækenland – for omkring 9.000 år siden – levede den historiske skikkelse og Verdenslærer Orfeus, og hans åndelige budskab var læren om den guddommelige skønhed, som han gav til grækerne.

For 10.000 år siden

Den 5. *teutoniske* underrace bosatte sig oprindeligt i Kaukasus, men senere udvandrede den til området omkring det nuværende Krakow i Polen, og herfra delte befolkningen sig. Nogle gik nordpå til de baltiske lande, andre gik østpå og til nutidens Rusland, og endelig gik en gruppe mod vest. De dannede grundlaget for nutidens tyskere og hollændere. En gruppe gik videre mod nord og blev til nutidens skandinavere.

De aggressive vesterlændinge

Trods tilsynecomsten af så ophøjede og vise lysbringere som Buddha og Kristus indenfor de seneste årtusinder, har den vestlige kultur vist, at det krigeriske og grådige instinkt ligger dybt i den europæiske natur. De keltiske og teutoniske underracer har vist sig at være grusomme og undertrykkende i de mange lande og nationer, som de har underlagt sig siden middelalderen. Som eksempel kan nævnes portugisernes og spaniernes omfattende folkemord i Syd- og Mellemamerika, erobringen af indianernes land, underlæggelsen af Afrika, slavehandelen og den grove racistiske undertrykkelse af den sorte race i Afrika samt underkuelsen af aboriginals – de indfødte australiere – hollændernes undertrykkelse og udnyttelse af Indonesien osv.

Anden Verdenskrig

Den tibetanske mester Djwhal Khul, fortæller i Alice A. Baileys bøger, at de to verdenskrige har fjernet en stor del af den gamle karmiske gæld. Han nævner, at især Anden Verdenskrig var et opgør, hvor den dybere årsag stammer helt tilbage fra Atlantis' tid, hvor kampen mellem lyset og mørket ikke blev afgjort, fordi det atlantiske kontinent blev sænket i havet. Med verdenskrigene fik dette opgør sin afgørelse med "lysets" sejr over "mørket" – aksemagterne. Det kostede 60 millioner mennesker livet alene i Anden Verdenskrig, og dertil kommer de utallige millioner, der måtte lide under dette menneskeskabte vanvid. Men ud af ruinerne voksede det nye Europa, hvor det i nutiden er helt utænkeligt, at gammelt fjendskab mellem nationer vil medføre, at de igen går i krig med hinanden. Det har nu været en lang periode med fred og opbygning, og EU er i dag den samlende faktor i Europa i nært samarbejde med USA og Rusland.

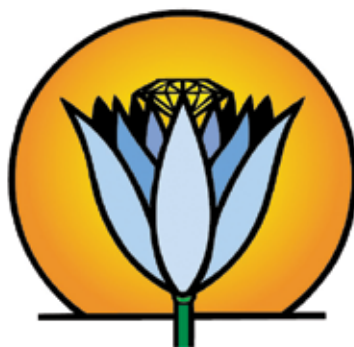
Den globale landsby

De Forenede Nationer, USA, EU og andre store nationale grupperinger, sammen med elektronisk kommunikation via Internettet og hurtig transport i kraft af flyrejser, har skabt det, som nogle kalder "den globale landsby", hvor menneskeheden er tæt forbundet. Intet kan ske i selv den fjerneste afkrog af verden uden at det er dagens nyhed overalt i verden. Forholdet mellem de to tidligere supermagter USA og Sovjet, har udviklet sig til et tæt samarbejde i rummet med opbygningen af en rumstation, hvorfra udforskningen af rummet kan fortsætte i samarbejde. Det er i øvrigt meget symbolsk, at samarbejdet starter foroven og bevæger sig nedad – nu med deltagelse af 15 af verdens mest teknologisk udviklede nationer. Alt dette har skabt en gryende international bevidsthed, og den lover godt for, at "slaveriets" lænker kan afkastes, og de gigantiske problemer, som hele planeten står overfor, kan løses. For det er kun muligt, hvis alle nationer samarbejder.

Bevidsthedsudviklingen

Bevidsthedens udvikling er accelereret enormt siden Anden Verdenskrig, og næste skridt er en global erkendelse af, at en stor gruppe af mennesker, har så direkte og stærk en forbindelse til deres sjæl, at de kan fungere som et forbindelsesled mellem Den Indre Verdensstyrelse og menneskeheden. Denne gruppe kaldes *Den Nye Verdenstjenergruppe* – et emne, der præsenteres i en separat artikel. Menneskeheden befinder sig i øjeblikket i en helt ny situation, der vil ændre verden radikalt i de kommende årtier og århundreder.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk